

De scheidslijn, welke hier getrokken wordt, is geen uitvinding van menschen, doch is vrucht van den verkiezenden God, die in de wereld Zijn welbehagen doet.

Wie het licht van Gods Woord verwerpt, zal er toe moeten komen de religieuze bepaaldheid van de techniek te ontkennen en zijn vastheid zoeken in de zelfgenoegzaam verklaarde techniek, of in de soevereine menselijke persoonlijkheid.

P. W. P.

Aan een jongeren tijdgenoot.

No. 4.

Amice,

Hoe bevalt het jou tegenwoordig onder de Afgescheidenen? Nee, ik bedoel natuurlijk niet een kerkelijke titulatuur je op te dringen, want je kent waarschijnlijk geen A meer voor een B. Je hebt begrepen, dat ik, als ik jou onder de Afgescheidenen reken, je positie in het nederlandsche volk op 't oog heb. Want man, je wordt meer en meer afgescheiden, tegen wil en dank.

Ik las in „De Standaard” een artikel over de rechtspositie van een bezet land; misschien heb jij er ook wel op geleet. Die positie is maar niet aan de willekeur van den vijand overgelaten, wel neen man, daar hebben we verdragen voor; „De Standaard” herinnert er aan. Weet je, welke bepaling mij bijzonder trof? Deze: wanneer het gezag van de wettelijke overheid feitelijk is overgegaan in handen van dengene, die het gebied heeft bezet, neemt deze alle maatregelen, die in zijn vermogen staan, teneinde voor zooveel mogelijk de openbare orde en het openbaar leven te herstellen en te verzekeren en zulks, behoudens volstrekte vermindering, met eerbiediging van de in „het land geldende wetten”. Je kunt dat lezen op de voorpagina van „De Standaard” van 18 Juni j.l.

Behoudens volstrekte vermindering moeten dus, volgens plechtig verdrag, de in ons land geldende wetten worden ontzien. Behoudens volstrekte vermindering moet dus door de vijandige mogendheid onze persvrijheid worden ontzien, en onze parlementaire staatsinrichting, en onze godsdienstvrijheid, en onze radiovereeniging, en ons recht van vergaderen, en onze christelijke school, en zoo heel veel meer. Werd er anders gehandeld, dan zou dat tegen het volkenrecht ingaan, — zooveel heb ik er van begrepen. En dat volkenrecht, daar wordt terdege mee gerekend; — dat merk je wel, als een vijandige vliegmachine of mijnenlegger op de helling genomen wordt. Het zou dan ook tegen dat volkenrecht ingaan, indien behoudens volstrekte vermindering in het burgerlijke leven het Führer-principe werd toegepast hier in Nederland. Of indien onze staatsvorm werd veranderd.

Nu ben jij allicht geen hooge oome, zoodat je wel niet in staat zult zijn, precies de streep te zetten, waar die volstrekte vermindering optreedt. In buitengewone tijden wordt er nog al eens met de rekenmachine gewerkt: rikkettikkettik, en je krijgt de einduitkomst erg vlug op een briefje. En voordat jij op je deftige manier je potlood uit je vestjeszak gehaald hebt, om met breed gebaar den vluggen rekenmeester eens ná te rekenen, tikt zijn machine al weer verder: hij kijkt niet eens meer naar je om.

Maar er zijn er nog anderen dan die vlugge rekenmeester, die je zijn briefjes op tafel legt. Je hebt ook nog je eigen volksgenooten. Ze zijn van allerlei slag. De meesten voelen, dat ze maar eens wachten moeten op later. Ze morren niet, ze maken geen praatjes en geen heibel. Ze probeeren ook niet hun zin door te drijven. Anderen daarentegen nemen wel de kans waar. Om zoo te zeggen: ze plunderen. O nee, heelemaal niet met die plundering, die opvalt. Ze halen geen perzische tapijten uit den desolaten boedel weg, die na het duitsche bombardement van Rotterdam is achtergebleven, en ze bestelen de villa's van den Grebbeberg niet, noch snijden ze de koffers open, waarvan de eigenaars zoek zijn. En toch plunderen ze. Ze probeeren een stukje van je volksovervrijheid af te nemen. Ze maken misbruik van den critieken toestand. Ze dringen naar voren en trachten gedaan te krijgen wat hun niet lukken zou in normale tijden waarin naar alle kanten de „in het land geldende wetten” worden geëerbiedigd. Ze doen dik tegen de Joden, want er zijn duitsche autoriteiten in de buurt, — alsof die heeren zonden vergeten, dat het hier Nederland is, waar behoudens volstrekte vermindering, de wettelijke positie der Joden te eerbiedigen valt. Of, ze probeeren een bepaald radio-omroep een voorrangpositie te bezorgen, want er zijn duitsche autoriteiten in de buurt, — alsof die heeren zonden vergeten, dat het hier Nederland is, waar behoudens volstrekte vermindering de omroepvereenigingen gelijke rechten houden moeten. Of, ze probeeren hagespraken te promoveeren, en andere politieke vergaderingen tegen te werken, en de pers te dwingen in de richting van hun allerspecialste inzichten, want er zijn duitsche autoriteiten in de buurt, — alsof die heeren vergeten zouden, dat het hier Nederland is, waar behoudens volstrekte vermindering alle politieke partijen en bladen mogen staan op hun wettelijke rechten.

Deze plunderaars in smoking, of in het nog veel mooiere hemd, willen jou en mij in ons hemd laten staan. En inderdaad, dat hemd van ons is maar uniform, en dus geen uniform, waarmee we de straat op kunnen.

En alzo willen zij ons afscheiden. Niet wij scheiden ons van hen af, doch zij scheiden ons van zich af. Zij hoopen brandstof op, en God geve, amice, dat er geen ongelukken van komen, als de generale revisie komt. Als je ze hoort, dan gebeuren er wel ongelukken: ze praten nog al eens over het uur der wraak, dat komt. En ze vertellen ons nu al, alsof zij Europa in mekaar moesten zetten, dat we heelemaal duitsch zullen worden, tenzij we het groote uur begrijpen. Ik dacht in mijn verdragsgetrouwe onnoozelheid, dat het groote uur alleen begrepen werd, indien naar het Verdrag, dat „De Standaard” afdruckte, behoudens volstrekte vermindering onze nederlandsche landswetten geëerbiedigd werden. Vooral door nederlanders zelf. Wie dat niet doet, doet on-nederlandsche handelingen, en ook on-duitsche, volgens het Verdrag. Ik denk, dat, nu minister De Geer afwezig is, minister Seyss Inquart hun dat wel aan 't verstand zal moeten brengen.

Intusschen, mijn beste, vergeet niet, waar je staat, jij met je belijdende christelijke overtuiging. Je wordt afgescheiden, man. Je hebt 't goed gehad: een paar ministers op je bondsdag, kamerleden in je verre familie allicht, en een eigen dagblad. En je dominee schreef allicht in de grootere pers. Een lintje allicht ook nog. Maar ik heb 't gevoel, dat, tenzij God wonderen doet, wij wel eens weer van onderen op zouden kunnen moeten beginnen. Net als De Cock, maar dan over heel de linie: De Cock had alleen maar kerkelijke conflicten, al lag daar ook achter een zekere gelijkshakelingspolitiek van den toenmaligen koning Willem I.

In zijn „De God der Wereld” laat Benson een figuur optreden, die de trekken van den antichrist vertoont, — naar schrijver's inzicht. 't Is Julian Felsenburgh. Hij preekt de eenheid van het Menschdom, de Moeder van allen. Duitsche, engelsche, en italiaansche hoofdsteden hadden tegelijk voor dat ideaal gebukt, en eenstemmig, enthousiast vanwege het Nieuwe Geloof, hadden ze, vereend van zin, afgescheiden, tot terdoodbrenging toe, wie er niet voor bukten. Want dezen waren de sectariërs, de onwilligen, de onvruchtbaren.

Dat zal nog een andere oorlog worden, dan de tegenwoordige, amice: kijk maar naar dat stedenlijstje. Die oorlog is er nog niet, maar hij komt op ons af. En alle leer, die van jou en mij verklaart, dat wij den dronkenmakenden droom der Humaniteit niet mee droomden, en dus Afgescheidenen zijn, rotte plekken, die men uit het lichaam der Menschheid maar uitsnijden moet, brengt ons, hagespraak of geen hagespraak, naar die toekomst heen.

Zeg, ben jij klaar?

En wil je wel offeren voor je Koning, die op een ezelsveulen reed?

Denk er eens over, en laten we samen bidden.

Je

ADOLPHUS VENATOR.

UIT DE HISTORIE

Calvin — Castellio.

II.

Castellio werd in 1515 geboren in een Savooysch dorpje. Zijn ouders waren arm. Toch kon hij studeeren in Lyon, waar een gematigd reformatorische richting heerschte, die hervorming beoogde zonder kerkverschuring. Tenslotte kwam het toch tot een breuk en toen schaarde Castellio zich onder de gereformeerden. 't Was vooral de lezing van de Institutie, die den stoet gaf tot deze keuze. Meteen kreeg hij ernstige belangstelling voor het godsdienstig leven. Hij was litterator.

In 1540 kwam hij in Straatsburg. Calvin hield toen pensioen en Castellio kwam bij hem in huis. Dat duurde echter slechts een week, want toen een Fransche adellijke dame met haar zoon en diens knecht pensioen vroegen, heeft Calvin Castellio bescheiden gevraagd of hij zijn plaats wilde afstaan voor den knecht, omdat er geen ruimte genoeg was. Castellio betaalde zijn kostgeld en scheidde als goed vriend. Eenigen tijd later was een van Calvijn's bedienden ziek en toen heeft Castellio den zieke verpleegd in Calvijn's huis. Zoo was hij daar nog eens zeven dagen tot de bediende stierf.

Castellio gaf onderwijs en hielp mee in het evangeliseeren. Vooral muntte hij uit in ziekenverzorging. De caritas van het Christelijk humanisme vond in hem een dapper held.

In dezen tijd waardeerde Calvin hem blijkbaar hoog.

In twee brieven aan Parent, uit Worms geschreven, heet het, doe de groeten aan Sebastiaan en aan de anderen.

In 1541 was Calvin weer op reis. Kort na zijn vertrek kwam in Straatsburg de gevreesde pest. Twee bewoners van Calvijn's huis stierven. De dokters hebben toen de andere huisgenooten aangeraden het huis te verlaten. Castellio nam ze toen bij zich. Calvin schreef toen: Wat Malherbe betreft, ik kan niet aan hem denken, zonder de uitnemende jongelieden voor mij te zien, die hem oppassen.

Toen Calvin terugkeerde naar Genève, nam hij ook

Gebiedt.

Wilt de palen van ons laant
Schutten met u hoge hant,
Hoedte voor bedekte lagen
En voor onvoorziene slagen,
En verlaetse nimmermeer.
Wilt ons horen, lieve Heer!

Brenget weer den gulden tijd,
Maeckt ons dit verwoesten quyt,
Slaet u cudde weder gade,
Dat den dief haer niet en schade
Noch den huylink niet en scheer.
Wilt ons horen, lieve Heer!

Geeft dat yeder soet en stil
Mach na-leven uwen wil,
Dat de groote mette cleyne
Niemant dien als u alleyne,
En hem redelijk geneer.
Wilt ons horen, lieve Heer!

Ghij sijt die de crijgen vuert,
Ghij sijt die de machten stuert,
Ghij cont wonderlijk behouwen,
Op u jonste¹⁾ wij vertrouwen,
Niet op ruyter ofte speer.
Wilt ons horen, lieve Heer!

JACOB REVIUS.

¹⁾ Gunst.

Castellio mee. Calvin stichtte in Genève een nieuw College naar Straatsburgsch model, waar het gymnasium onderwijs in de letteren verbonden werd met de piëtas. Castellio werd toen hoofd van deze inrichting. Dat spreekt wel voor het groote vertrouwen, dat Calvin in dezen litterator had.

Castellio is hard aan 't werk gegaan en heeft een eigen leerboek opgesteld. In eenvoudige samenspraken dramatiseerde hij de Bijbelsche geschiedenis. Deze „Dialogi Sacri” werden dan bij het taalonderwijs gebruikt. Tot 1792 werd dit leerboek 134 x herdrukt in vrijwel alle talen van Europa, ook toen de naam van den schrijver allang van het titelblad verdwenen was.

Ondertusschen bleef de litterator bereid voor practisch werk. Op 1 Mei 1543 schreef Calvin aan den Raad van Genève, dat Castellio zich bereid verklaard had om naar het hospitaal te gaan om de vele pestlijders daar te troosten en te verzorgen.

De predikanten weigerden dienst. Een enkele had, naar verluidt, gezegd, dat hij liever bij den duivel ging dan naar het pesthuis. De Raad besloot, om, als 't waar was, dezen predikant te straffen.

Castellio moest nog even uistellen. Den 11den Mei werd een der predikanten gezonden, die kort daarop aan de pest overleed. Calvin werd gespaard, omdat de kerk hem niet kon missen. Castellio werd ook voorbij gegaan. Waarom weet men niet.

De geestverwanten van Castellio gaven steeds hoog op van zijn aanbod. Ook hier is gevaar voor 't onbillijk oordeel: Calvin hield zich schuil, Castellio bood zich toch maar aan. Van Blanchet, die ook zich aanbod, en die er 't leven bij liet, zooals honderden overkwam, spreekt men niet meer.

Intusschen blijft het te waardeeren. Castellio was inderdaad barmhartig en dapper om ellendigen te verzorgen.

Een en al onbaatzuchtigheid, de groote overgegeven gave barmhartigheid in persoon, zooals Zweig hem teekent, is hij toch blijkbaar niet geweest. Zulke menschen bestaan ook niet. Dat was alleen de mensch Jezus Christus.

Humanistische onbaatzuchtige persoonlijkheden vallen vaak zoo tegen als men ze zóo zag en als men dan naderbij komt.

Dat blijkt ook bij Castellio.

Immers, een jaar tevoren, in Aug. '42, schreef Calvin aan Viret over moeilijkheden met Sebastiaan. Hij had ruzie met zijn familie over een erfenis. Calvin was als vriend er aan te pas gekomen als scheidsrechter, opdat het niet ruchthaar werd en de school van Castellio in kwaden reuk zou komen. Maar hij had geen succes. Ondanks al zijn inspanning werd de twist over geldzaken niet bijgelegd en 't werd openbaar. De eene kwestie na de andere ontstond, 't ging om een geldsom en om een woning tusschen Sebastiaan en zijn zwager. Zij waren zeer verbitterd, schreef Calvin. En — Sebastiaan heeft zich bij mij beklaagd, dat zijn tractement niet voldoende is — doch — schrijft Calvin — ik denk, dat hij van de onzen geen verhooring zal kunnen verkrijgen. Ik tenminste twijfel of dat gelukken zal en durf het niet wagen om het te probeeren.

Drie jaar later kreeg zijn opvolger echter 50 gulden meer van den Raad.

In hoever Calvin wat laksch is geweest in het bevorderen van het inkomen der leeraars, durf ik niet te beslissen.

Er zal wel meer achter gezeten hebben. Deze brief was gedateerd 19 Augustus en drie weken later schreef Calvin weer een brief aan Viret, waaruit blijkt, dat zijn waardeering voor Castellio zeer gedaald is.

Castellio was bezig met een nieuwe bijbelvertaling. Als taalgeleerde — en meteen als belangstellende in het Christelijk leven — had hij zich gezet tot het geven van een min of meer vrije weergave van den

oorspronk
beste oor
persoonlij
weergegeve
het als g
en stille
geleerde
bijbel in l
scheiden
dat hij ze
begrepen
tegenstrijd
duiding, r
den en h
zoo onme
der pers
heeft l
onder do
Men zie
voorzichti
Calvin is
zij dan o
De besc
de critic
subjectiv
ren hier
Calvin
persoonlij
Eenwe
tusschen
kloof tuss
vinistische
de onzek
denker e
inderdaad
Zien w
reageert.
Calvin
„Nu no
iets, dat u
kwam hij
instemde
ment uitg
verbeterin
bewees he
eorder als
dat hij ins
toen vroe
dat ik heme
maar ik n
dat ik d
corrigeer
bij mij te
als ik een
dit niet ko
kan mij n
misschien
te twisten
scheen.
Om u te
en hoe hij
verknoot,
De Geest
nous”) (R
ons omga
hante er
niet won
verkeeren
het gansch
heden man
Wat Ca
jongensfou
De kerk, d
en de men
in een uur
baren, heb
twistzaak
't is toe
Calvin juis
En 't is
rectie-Calv
fout, maar
Dieper w
ders, toen
kenbaar m
in een nab
hij vooral
begeerde. E
werd afgew
de hij bij
toen dat n
rector en v
Calvin.
Calvin
gewerkt, on
Hooglied e
gedaald ter
Ziet ge w
denken met
zij, die bet
den, zegge
kritische z
een modern
Schriftgeza
wat later m
een even g
critische z
in de term
kwam Cast
den dag.